

Taivaslaulu

Pauliina Rauhala

[Download now](#)

[Read Online](#)

Taivaslaulu

Pauliina Rauhala

Taivaslaulu Pauliina Rauhala

Taivaslaulu kertoo nuoren lestadiolaisparin, Viljan ja Aleksin, tarinan. Heti kun käsi löytää käden, Vilja ja Aleks näkevät mielessään viiden litran riisipuurokattilan ja pirtinpöydän alta vilkkuvat seitsemänkymmentä varvasta.

9 vuotta ja 4 lasta myöhemmin, Vilja katselee, kun Otso-poika tanssii valkoiset kiharat hulmuten, ja yrittää muistaa, mikä oli se hetki, kun hänen kehostaan hävisi rytmi. Seuroissa naiset katsovat ensiksi vatsaan ja sitten silmiin. Saarnassa nainen kuvataan lintuemona, joka ei pääse pesän uumenista. Sitten tulee päivä, jolloin Aleks ja Vilja istuvat käsi kädessä äitiyspolilla, ja kaikki muuttuu lopullisesti.

Taivaslaulussa konkreettiset yksityiskohdat avaavat lukijalle näkymän lestadiolaisyhteisön elämään. Suvisurat ovat hakkeentuoksua, keinoivia lautapenkkejä, pitsaa, punaista jaffaa ja Jumalan sanaa. Runollinen kieli kohottaa Taivaslaulun toiselle tasolle, yksityiskohdista rakentuu poikkeuksellisen kaunis kaunokirjallinen teos. Kuvat ihmisen sisimmälle löytyvät luonnosta: Väsyneen äidin nokasta kohoaa huuto, siipisulat kohisevat selässä, on avattava turvavyö, jotta ne mahtuvat kasvamaan.

Taivaslaulu on rakkausromaani, jonka tarina ja kuvat poikkeavat nykykirjallisuuden valtavirrasta. Teoksella on vahva eettinen sanoma. Se on viimeiseen asti elämän puolella.

Taivaslaulu Details

Date : Published August 2013 by Gummerus Kustannus

ISBN : 9789512091287

Author : Pauliina Rauhala

Format : Hardcover 284 pages

Genre : European Literature, Finnish Literature, Fiction, Religion

 [Download Taivaslaulu ...pdf](#)

 [Read Online Taivaslaulu ...pdf](#)

Download and Read Free Online Taivaslaulu Pauliina Rauhala

From Reader Review Taivaslaulu for online ebook

Inese says

Šis ir m?lest?bas st?sts. Bet nav m?lasrom?ns. St?sts par laul?bu un ?imeni. Bet nav par attiec?bu perip?tij?m. Nav par emancip?ciju. Ta?u par izdz?vošanu. Vispirms fiziski. Un tad ar? gar?gi. Jo šai gad?jum? pirm? v?j?ka k??st miesa. Gars v?l turas. Ta?u ar? gars neiesp?j visu.

Un gribas teikt, ka sižets ir visd?vain?kais, ko jebkad esmu las?jusi. Prec?z?k izsakoties, ?oti savdab?gs. Par kopienu (ar no konteksta izrautiem B?beles cit?jumiem, spredi?u san?ksm?m) un t?s sankcij?m. Ta?u ar? tas nav pamat?. B?tiskais st?st? ir par to, ko sp?j nodar?t sist?ma, pie?emtie bezierunu noteikumi. Uzst?d?jumi, kuriem j?seko punktu pa punktam, bez atk?p?m, pret?j? gad?jum? draud publiska kaunin?šana un izraid?šana.

P?rsteidz ar? tas, cik re?li kl?tesoša ir atzi?a, ka tic?bas, pat kopienas pamatnost?jas nav atmetamas. Nav t?, ka uzreiz j?atsak?s visp?r, j?noliedz viss saist?tais ar konkr?to vidi. N?. Pamatnost?ja paliek, t? pal?dz. Orientieris ir vajadz?gs. Tas pal?dz, ka zini, kam tici, kuru ce?u iesi. Ta?u tas nav uzspiežams. Nav iesp?jams ar varu k??t par labiem daudzbr?nu vai diž?imenes vec?kiem, nav iesp?jams ar varu m?l?t, nav iesp?jams ar varu tic?t. Tom?r pamats - iesp?ja ar? nav izsl?dzama, cit?di tas k??st par t?du pašu uzst?d?jumu, tikai pret?j? virzien? - netic?t. Izv?les iesp?ja. Cik daudz, cik t?lu, cik ir sp?kos. Un savas nost?jas izv?le.

Konkretiz?jot - kopiena t?s ietvaros musina vairoties, liedzot ?imen?m jebk? pl?not pieaugumu vai t? ierobežojumu. Sieviet?m dzimst pa desmit, pa asto?padsmit b?rniem. V?ri dažk?rt beig?s aizb?g. Un las?t?js sastopas ar vienas š?das ?imenes st?stu. P?ris ir v?l sam?r? jauns, ta?u uz sp?ku izs?kuma robežas. Un vi?i...

Izdara izv?li...

Turkl?t, l?dz pat nosl?dzošajai lappusei ir skaista valoda. Po?tiska. Nevis k? dzejproza. Bet mieles paustas simbolos, vienlaikus saj?tami atkl?ti, nevairoties.

Anna-Katriina says

Yksi parhaita kirjoja, mitä olen lukenut. Hahmot, varsinkin Vilja, saavat lihaa luidensa päälle. Kirjailijan omintakeinen tyyli olla ilmaisematta milloin käydään dialogia voisi olla haastava, mutta tämä kyseinen kirja on niin taidokkaasti kirjoitettu, että aina tajuaa milloin puhutaan ja kuka puhuu.

Kaltaiselleni "uskottomallekin" tuli lukiessa olo, että Jumala on hyvä, mutta jotkut kokevat Jumalan paljon ankarampana. Oli todella rajua oppia, että Lestadiolaisten piireissä ei todellakaan saa käyttää ehkäisyä ja nuoret naiset ovat vuodesta toiseen raskaana. Kirja kertoo todentuntuisesti ja kaunistelematta, mitä saattaa tapahtua jatkuvien raskauksien kierteessä ja miten siitä voi yhteisin voimavaroin päästä pois.

Kuten jo sanottu, hahmot saavat lyhyenkin kirjan aikana lihaa luidensa päälle. Tuntuu, ettei kukaan ole stereotypia, vaan loppuunmietitty ihmishahmo. Kaikkein kolmiulotteisimmaksi nousee perheenäiti Vilja, joka saa kunnian puhua ensimmäisessä persoonassa ajoittain luvuissaan. Vaikka hänen aviomiestään kuvataan nuoresta pojasta aikuiseksi, jää hän taustahahmoksi, vaikkakin hyväksi sellaiseksi. Viljan ja Aleksin avioliitto on hyvä esimerkki vastoinkäymisten kohtaamisesta yhdessä ja siitä, miten toisen tuki on joskus kaikkein tärkeintä.

Tiia says

Tämä teos oli hyvin vaikea arvostella. Lopetin sen lukemisen ristiriitaisin tuntein. Tarina oli raastava, etenkin alku oli hyvin tunteellinen, mutta kun en tiedä kuinka lähelle tarina osuu lestadiolaisperheen aitoa arkea ja ongelmia, minun oli vaikea suhtautua siihen ehkä tarvittavalla keskittymisellä. Ulkopuolisen on vaikea hyväksyä miksi päädyttiin lopun tilanteeseen eikä reagoitu aiemmin. Miten Alekski oli niin sokea vaimonsa tilanteelle? Miksi pariskunta joka näytti seurusteluvaiheessa keskustelevan avoimesti hukkasi tapansa puhua asioista, vaikka suoranaista avioliiton laiminlyöntiä ei tarina kertonut? Missä näkyi perhe ja yhteisö avunlähteenä, joka on kuitenkin ymmärtääkseni ja kirjailijankin mukaan yksi lestadiolaisuuden peruspilareista? Kaikki auttavat toisiaan, Jumalan lampaat eivät selviä yksin, etc.

En pitänyt ylitseampuvasta runoilusta ja kielikuvista, jotka hidastivat tarinan etenemistä. Ne toivan mukanaan parhaimmillaan syvempää ymmärrystä teemoihin (etenkin Epilogi ja kaivausmetafora), mutta pahimmillaan aiheuttivat vain suurta hämmennystä: Mikä se nukkekeskustelu mollamoijoista ja barbeista oli? Kenen näkökulma se oli? Miksi se oli mukana tarinassa? Toisaalta pidin kielikuvien yhteisestä teemasta, luonnosta, ja arvostin kirjailijan taitoa. Arvostin tätä kirjaa myös vahvana debyyttinä raikkaasta aiheesta. Tällaista kirjaa en ollutkaan aiemmin kohdannut.

Pidin kirjan vankoista henkilöahmoista, jotka eivät jääneet karikatyyreiksi. Tarinalla oli paljon lihaa luidensa ympärillä. Kuitenkaan en pitänyt kirjoitustyylistä, jossa lukija ei päässyt runolliselta tarinoinnilta kiinni tapahtumien oikeaan kulkuun ja hahmojen motiiveihin kuin vasta reippaasti yli puolivälin, kun Alekski kertoi mitä kaikkea Vilja ja hän ovat kokeneet. En myöskään ole rikutun aikajanan ystävä, jossa pitää pohtia missäs hetkessä tarinaa nyt mennään.

Siksi vain kolme tähteä muuten ihan vaikuttavasta ja todentuntuista tarinasta.

Milka says

Oululaisena lestadiolaisuus on oikeastaan aina ollut osa yhteisöäni ja varsinkin lukiossa aloin selvästi huomaamaan ”me muut/lestadiolaiset” vastakkainasettelun. En ole lukenut suomalaista kirjallisuutta vuosiin, mutta löytäessäni Pauliina Rauhalan Taivaslaulun vanhempinen kirjahyllystä päätin kokeilla paluuta suomalaisen kirjallisuuden pariin. Olen iloinen sanoessani, että tämä kokeilu oli menestys sillä nautin lukukokemuksestani täysin rinnoin.

En ole itse kasvanut kristillisessä kodissa ja huomaan, että vanhetessa minusta on tullut jopa hieman uskontokriittinen. Rippikoulun olen käynyt, mutta kirkosta erosin tämän jo hieman legendaarisen statuksen saaneen ”homoillan” jälkeen. Seksuaalisten vähemmistöjen syrjinnän lisäksi kriittiseksi minut on saanut naisten kohtelu – ehkä ns. tapakristittyjen keskuudessa tämä ei ole niin näkyvä asia, mutta kuten Rauhalan kirja valoittaa, vanhollislestadiolaisten keskuudessa naisen ja miehen roolit ovat hyvin erilaiset. Feminististen ajatusten ja naisten oikeuksien intohimoisena tutkijana sekä kannattajana sain paljon irti Rauhalan kirjasta ja loppujen lopuksi ”nautinkin” ehkä enemmän juuri tästä naisroolin kuvailusta kuin uskonollisuuden kuvauksesta.

Taivaslaulu on Viljan ja Aleksin rakkaustarina. He tapaavat Helsingissä ollessaan molemmat opiskelijoita, ja vain muutama vuosi myöhemmin he ovat naimisissa ja heillä on neljä alle kouluikäistä lasta. Vanhoillislestadiolaisten aatteiden mukaan jokainen lapsi on lahja, mutta Viljasta alkaa pikkuhiljaa

tuntumaan, ettei hän ole kykenevä pitämään huolta kaikista näistä Jumalan lapsista. Kun hän tulee uudelleen raskaaksi, alkaa alamäki ja Viljan mielentila laskee nopeampaa ja nopeampaa. Katsoessaan seurakunnan muita naisia jotka pystyvät tasapainoittelemaan äidin ja uranaisen roolit samanaikaisesti Vilja alkaa tuntea olonsa saamattomaksi. Pääseekö hän taivaaseen jos ei pysty olemaan niinkuin muut? Voiko hän vain lähteä ja jättää elämänsä taakseen? Ymmärtääkö Jumala ettei hän enää jaksa?

Puhuesssa Rauhalan kirjasta äitini kanssa hän sanoi että näki sen epäuskottavana. Hänen mukaansa etenkin Aleksin kuvaus ei toiminut, koska hän ei uskonut, että vanhoillislestadiolaismies toimisi Aleksin tavoin. Itse en ehkä ole ihan niin kyyninen. Näin Viljan ja Aleksin tarinan mielenkiintoisena uuden sukupolven vanhollislestadiolaistarina, joka tulee ilmi mm. Aleksin ja Viljan toiveista olla erilaisia vanhempia kuin heidän omat vanhempansa olivat heidän kasvaessaan – he haluat hieman vähemmän lapsia ja näin ollen hieman enemmän aikaa jokaisen lapsen huomioimiseen. Ja vaikka heidän yhteisönsä sisällä jotkut heidän teot ja ajatukset voitaisiin nähdä ns. radikaaleina, minun silmissäni ne eivät siltä näyttäneet.

Viljan ajatukset hänen roolistaan naisena ja etenkin lestadiolaisnaisena olivat Rauhalan romaanin kirkkain saavutus silmissäni. Hän kirjoittaa esimerkiksi siitä, kuinka saarnoissa puhutaan yleensä tytöistä, äideistä tai sisarista, mutta harvoin naisista, koska sana ”nainen” huokuu eräänlaista vapautta ja erotiikkaa joka ei ole hyväksyttävää uskontokunnan sisällä. Kirja sisältää ajatuksia myös siitä, kuinka miehet yleensä ovat ne jotka ylläpitävät naisten raskauksiin liittyviä keskusteluja, vaikka eivät itse joudu koskaan kokemaan jatkuvaa raskaanaoloa. Romaani käsittelee myös tätä aikaisemmin mainitsemaani vastakkainasettelu oikein uskovien ja ”väärä uskoisten” välillä – kun ”väärä uskoiset” tulevat massottain pois Kärppä-peleistä, oikein uskovat matkaavat seuroihin jne. Ouluun ja Oulun lähistöön sijoittuvat tapahtumat kiehtoivat minua, koska on aina jännittävää lukea kirjoja joiden tapahtumat ovat sidonnaisia paikkoihin jotka voit itse tunnistaa.

Rauhala kirjoittaa kauniisti ja paikoitellen hyvinkin runollisesti. Viljan ajatukset ja niiden sisältö on kuvattu tavalla, joka antaa lukijalle mahdollisuuden tuntea hänen tuska ja kasvava epätoivo. Vaikka en itse yhteyttä kirjaan käsittelemiin uskonnollisiin ajatuksiin tuntenutkaan, arvostin sitä että Rauhala tuo esille myös uskon tuovan rauhan ja yhteisöllisyyden. Uskonto tuo Viljalle ja Aleksille turvaa, mutta samalla myös tekee heidän elämästään hankalaa. Se ei tarjoa täydellistä utopiaa, muttei se myöskään tee elämästä täydellistä helvettiä. Uskonto ja uskonnollisuus on asia, joka heidän täytyy keskenänsä yrittää muokata heidän elämälleen sopivaksi, vaikka vanhoillislestadiolaisten konservatiivinen yhteisö vaikeuttaakin tätä prosessia.

Kokonaisuutena Rauhalan romaani oli mielenkiintoinen, koskettava ja ajatuksia herättävä lukukokemus joka jälleen herätti mielenkiintoni suomalaista kirjallisuutta kohtaan.

Inga says

Izbaud?ju katru š?s l?n?s gr?matas v?rdu. Kad tiku l?dz reli?isk?s kopienas aprakstiem, tad izbaud?ju to atkal daudz cit?d?k - gan sam?roties ar savu pieredzi un tic?bu, gan uzzinot šo to man piln?gi jaunu. Gars un ?ermenis. Tic?ba un uztic?šan?s. M?lest?ba. Tik daudz m?lest?bas. Tik forši.

Anita Wirtavuori says

Persoonallisesti kirjoitettu. Avaa ahdistavaa näkymää lestadiolaisäidin raskauksien täyttämään elämään. Mielenkiintoisia kuvauksia kokouksista ja seuroista. Naista katsotaan ensin vatsalle ja sitten silmille. Seuroissa nuorten pitää tarkkaan miettiä, mihin menevät istumaan. Kävelevätkö uusissa vaatteissa "catwalkin" kautta ja nuorten miesten editse etupenkille. Jäävätkö takapenkille tarkkailuasemiin arvioimaan

muita... Kuka laulaa liian lujaa sooloillakseen, suviseurojen telttakylät, soppajonot, ahdistava yhteisöllisyys, yhdistävä yhteisöllisyys... Kaunista kieltä ja kuvausta, mutta koin sen jopa päälleliimatun kauniiksi. Erilainen ja mielenkiintoinen lukukokemus.

Rohkea lajissaan.

Salla Korpela says

Paras lukemani kotimainen romaani naismuistiin.

Herätti paljon hyvin henkilökohtaisia ajatuksia, vaikka en kuulukaan vanhoillislestadiolaiseen herätysliike- tai kulttuuripiiriin. Siitä muuten kirja tarjosi paljon sisäpiirin tietoa ja tunnelmia, jotka jäävät mediassa kertomatta. Nyt tiedetään, miten lestadiolaisnuoret seurustelevat, mikä on iltakylä, naisten muoti (Marimekko) ja muuta sellaista kiinnostavaa.

Ei voi kuin ihailla sitä tapaa, millä nämä ihmiset ottavat elämän, avioliiton, itsensä ja toisensa tosissaan, rakastavat tavalla, joka suostuu työhön ja vaivaan. Sellainen olisi kelvannut minullekin kaiken epämääräisyyden, sekoilun ja sitoutumattomuuden asemesta. Ihmisten yhteinen luja vakaumus tietysti tukee tätä. Mutta onko sen hintana oltava aina jokin tällainen ahdas yhteisö ja sen vallankäyttö, irtiotto muusta maailmasta, älyllisesti epärehellinen ajattelu ja uskonelämä, jossa omatunto ja oma tunto ovat keskenään ankarassa jännitteessä - yhteisön odotuksista ja säännöistä puhumattakaan? Tyhmiä nämä hahmot eivät ole eivätkä sivistymättömiä ressukoita. Vaikka heidän taisteluaan katsoo toisenlaisesta viitekehuksesta, sille ei voi hymähdellä.

Aivan erityisesti lämmitti Aleksin hahmo. Viisas ja näkevä mies, joka rakastaa vaimoaan tosissaan ja itseään säästelemättä, ja vielä nuori sellainen - harvinainen ilmiö sekä reaali maailmassa että fiktiossa. Mies, joka pelasti perheensä eikä tuhonnut sitä tai luikkinut pakoon kipua ja hätää.

Paikoin keinotekoisesti kieppuileva kieli ei aina minua miellyttänyt, siitä olisin pienen miinuksen antanut.

Petra says

Taivaslaulu on kirja, jonka lainasin kirjastosta varauksellisin mielin. Tiesin, että tulen joko inhoamaan tai rakastamaan sitä. Lukukokemus oli onneksi positiivinen, vaikka kirja on teemoiltaan kaukana siitä. Se on kertomus nuoresta vanhoislestadiolaisesta parista, Viljasta ja Aleksista, jotka unelmoivat suhteensa alussa idyllisestä perheestä. Todellisuus on kaukana siitä, kun lapsia tulee joka vuosi ja Vilja on taas raskaana. Vilja on ahdistunut, kuinka lapsikeskeistä hänen elämästään on tullut; naiset katsovat ensin vatsaa silmien sijaan ja vaimon tehtävä näyttää olevan pelkästään lapsien synnyttäminen ja hoitaminen. Rauhalan kieli on sydäntäsärkevän kaunista. Rakastin sen runollisuutta ja monia kielikuvia, vaikka olen kuullut, että monien mielestä se on juuri kirjan heikkous. Kaiken kaikkiaan Taivaslaulu oli todella pysähdyttävä lukukokemus, joka tempasi mukaansa kokonaan.

Vera Vala says

Taivaslaulu on niitä kirjoja, jotka voi ja kannattaa lukea useaan kertaan. Kielen herkyys tekee ahdistavistakin ajatuksista kauniita, ja arjen kuvailu olikin kirjassa melkein parasta antia. Runollinen ote myös kevensi lukukokemusta niin, ettei kipeä aihe tuntunut masentavalta tai ahdistavalta vaan tarina ainoastaan vei mennessään.

Filemon Tursas says

Näin suositusta kirjasta on hankalaa sanoa mitään tuoretta. Ilman lukupiiriä en olisi luultavasti koko kirjaan koskenut. Kyseisen lukupiirin kanssaihmiset myös armollisesti selittivät minulle mikä on tuplaemmaljungi. Tuollaista hämmennystä saattaa aiheutua kun suunnilleen kaikki erisnimet on kirjoitettu pienellä alkukirjaimella. marimekon iltavilli ja kahvila esplanaadi ja digestivet ja mäkkäri. Tämä on sitä arjen todellisuutta eikä mitään mainostamista.

Voisin perustaa herätysliikkeen jossa kaikkien on pakko hankkia koko ajan uusia kissoja. Eläinsuojeluviranomaisilla saattaisi olla asiaan jotain sanomista, mutta oletetaan että ei olisi. Parin sukupolven päästä henkilö Y joutuu mielisairaalaan koska ei jaksa hoitaa viittätoista kissaa. Ihme huomionhakua, ennenkin on jaksettu ja Raamatussakin joku apostoli sanoo jotain jossakin kohtaa ehkä. Kissavideoita saa katsoa netistä mutta Hauskat kotivideot on Saatanan salajuoni. (Tuota en kyllä varsinaisesti ihmettelisi.)

Se siitä hassunhauskasta satiirista. Taivaslaulu herätti oudon tunteen, että tämmöistäkö täällä minun nurkillani tapahtuu koko ajan, lähellä mutta henkisesti jotenkin todella kaukana? Onko täällä Oulussa kaksi heimoa joilla on ihan erilaiset elämäntavat ja ajatusmaailma?

Tämä kirja ei ollut mitään kauhean mieltäkohottavaa luettavaa ja lisäksi se esti minua nukkumasta parina peräkkäisenä yönä (ei sisältönsä takia vaan siksi koska minulla oli pääasiassa vain nuo mainitut kaksi yötä aikaa lukea koko opus). Mutta nyt tajuan ehkä taas vähän enemmän jostain, ja mainittakoon että kovin moni kirja ei ole aiemmin saanut minua käymään lenkillä. Ainakaan talvella. Huomasin että muutama pakkasaste on oikeastaan aika ihanteellinen lenkkeilyssä.
(Teksti kopioitu kirjablogistani)

Sinikka says

Hurjan kaunis ja murheellinen ja toiveikas kirja. Yksi harvoista tähän asti lukemistani romaaneista, joista löytyy samaistumiskohtia omaan uskoon ja kaikkeen kipuunkin, mitä se voi sisältää. Vaikka en ole lestadiolainen, jokin sävel tässä oli kovin tuttua. Romaanin kieli soljuu, kirkuu ja vaikenee. Ehkä tällaista on aina, kun kauneus, kipu ja kauhu sekoittuvat. Ehkä rauhan voi löytää niistä huolimatta, tai juuri niiden takia.

Jarkko says

Kaunista kieltä, aina ajankohtainen teema ja uskottavalta tuntuva tarina. Kotimaista parhaimmillaan.

Ohdeergrrl says

Aihe tärkeä ja todella kiinnostava. Kieli oli toki kaunista ja lyyristä, mutta omaan makuun se meni hiukan imelän puolelle. Oon toki kova luontometaforan ystävä, tässä sitä vaan oli vähän liikaa.

Linnea says

Kaunis romaani lestadiolaispariskunnan elämästä uskonnon ja oman jaksamisen ja mielipiteiden ristitulessa. Toisaalta vähän liiankin kaunis, runollinen kieli teki toisinaan vaikeaksi tarinaan kiinni pääsemisen. Mainio teos kuitenkin, uskosta, toivosta ja rakkaudesta näin klisesti ilmaisten.

El?na Jurberga says

bibliotek?re šo man iespieda rok?s, sakot varb?t interes?. varb?t. un pa??mu, lai neaizvainotu un pal?kotu, varb?t tieš?m.

tagad es gribu b?t t?, kas šo dod las?t, iesaka, slav? un cildina. jo, ak pasaule, cik ?oti ir par ko.

iesp?jams k?du var neuzrun?t b?rnu un reli?ijas t?ma, kas ir visas gr?matas pamat?, ta?u š? noteikti ir p?d?j? laik? visskaist?k uzrakst?t? gr?mata, kura nevien ir skaista ar v?rdiem, bet ar? ar to sp?c?go pamatu, kas zem tiem.

m?lest?ba, t?pat k? reli?ija, ir liela un stipra, ta?u t? var k??t ar? v?ja. par abu šo milz?go lielumu sp?ku un v?jumu, un to, k? šos abus nezaud?t.

?oti, ?oti, ?oti skaista proza. ?oti.

vair?k šeit - <http://naktsskapitis.blogspot.com/201...>
